



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 720/2015
28.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца Д.С. из В., чији је пуномоћник М.Н., адвокат из В., против туженог АД М. и. А.п. из В., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 879/14 од 02.12.2014. године, у седници одржаној 28.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 879/14 од 02.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 405/13 од 07.11.2013. године одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду које је донео генерални директор туженог, број 3096 од 16.04.2013. године, као и захтев да се наложи туженом да тужиоца врати на рад на послове радника на поправци готових производа у магацину – служба продаје и сервиса које је обављао пре престанка радног односа, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 879/14 од 02.12.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 405/13 од 07.11.2013. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка у ревизији се одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду закљученог 01.06.2002. године. Тужиоцу је решењем туженог од 16.04.2013. године отказан уговор о раду због тога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе прописане чланом 13. став 16. Уговора о раду јер је 29.03.2013. године, после два безуспешна покушаја вршења алко-теста, одбио налог службеног лица за поновним тестирањем, напуштајући просторију у којој је вршена алко-контрола. Тужени је пре доношења решења о отказу уговора о раду, доставио тужиоцу упозорење на постојање разлога за отказ, а упозорење је достављено на мишљење синдикату чији је тужилац члан.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај решења туженог о отказу уговора о раду, као и захтев тужиоца за враћање на рад.

Чланом 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 ... 32/13), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Уговором о раду који је тужилац закључио са туженим, предвиђено је у члану 13. тачка 16. да предузеће може запосленом да откаже уговор о раду поред услова и случајева предвиђеним законом, колективним уговором или општим актима и ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе и то долазак на рад у напитом стању и употреба алкохола или другог наркотичног средства за време рада, а које смањује способност за рад и прелази границу утврђену посебним Правилником о утврђивању алкохолисаности (уколико запослени одбија да се над њим изврши алко-тест сматра се да има недозвољену количину алкохола у криви и удаљује се са радног места а у евиденцију се евидентира неоправдани изостанак).

По оцени Врховног касационог суда, за постојање наведеног отказног разлога неопходан услов је радња запосленог која представља биће повреде радне обавезе. Из одредбе члана 13. тачка 16. Уговора о раду јасно произлази да уколико запослени одбија да се над њим изврши алко-тест сматра се да има недозвољену количину алкохола у криви, што значи да је алкохол употребљавао за време рада или да је дошао на рад у напитом стању. Тужилац је одбио да се над њим изврши алко-тестирање, тако да је оваквим понашањем

својом кривицом извршио повреду радне обавезе која за последицу има отказ уговора о раду, како су то правилно закључили и нижестепени судови. С тога су испуњени услови прописани чланом 179. тачка 2. Закона о раду, јер је тужиоцу због повреде радне обавезе тужени послодавац отказао уговор о раду. Пре отказа уговора о раду послодавац је запосленог писменим путем упозорио на постојање разлога на отказ уговора о раду, а ово упозорење доставио је на мишљење синдикату чији је запослени члан, и на тај начин тужени је поступао у складу са обавезом прописаном члановима 180. и 181. Закона о раду, којима је регулисан поступак у случају отказа од стране послодавца из члана 179. тачка 2. наведеног закона. Обзиром да је тужиоцу законито престао радни однос, нису испуњени услови прописани чланом 191. став 1. Закона о раду за враћање тужиоца на рад.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаним одлукама погрешно примењено материјално право. Приликом одлучивања суд је ценио и остале наводе ревизије, али их није посебно образлагао обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**